

## J O V E N Í V O L A

Abril 1.956

Abril com a representació íntima, evocadora; com a símbol universal dintre els nostres límits, fet ressò en la present publicació - representat pels dos patrons de Catalunya - per tal d'elevat un nivell de contínuencia quotidiana, de sortir per uns breus espais - no per això la menyspreem - de la senzilla reproducció, planera i tal com és, de la tasca habitual, present o passada.

Es aquest el significat i pretext de l'acollida a les nostres pàgines de dues commemoracions: Sant Jordi i la Verge de Montserrat.

En publicar-les ens ha il·lusionat donar una visió nova - concreta da en un record i uns esbossos - a l'ombra de les dues figures de les quals l'abril ens porta l'homenatge, emmarcades en un redós patriòtic i sadollades de tradició viva.

Volem intentar una glosa mancada de rutina, pretenem actualitzar altra vegada un símbol de la nostra terra; i és per a vosaltres el fruit d'aquesta pretensió...

### F E M F U M ?

Jovenívola, que s'ha format perquè els cantaires puguin exposar llurs opinions, idees i inclús pensaments, vol en aquesta ocasió sortir al pas d'una sèrie de comentaris i murmuracions sobre un assumpte que ja fa massa temps volta per la sala d'assaigs. Fem referència al costum, no dic bo ni dolent, de fumar mentre s'assaja.

Per tal motiu i erigint-nos en nou Institut Gallup, fem una enquesta que posi un xic de claror enmig de la nuvolada... del fum del tabac.

Per començar, preguntem al nostre Emili Vendrell.

- Quina és la seva opinió sobre el costum que hi ha de fumar mentre assagem ?

- Crec que no s'hauria de fumar durant els assaigs, sempre que sigui restablir l'antic costum de fer la cigarreta a mig assaig.

- No està pas mal pensat. I no creu que moltes vegades la immensa quantitat de fum que s'escampa per la sala és molest per a la veu ?

- Jo crec que en un local espaiós com és la sala d'assaigs mai no hi ha una quantitat de fum que pugui perjudicar.

- Si es fessin unes eleccions per abolir o no aquest costum, quin seria el seu vot ?

- Que no es fumés, si se'ns donés un petit descans per a poder fer una cigarreta.

- No ho digui gaire fort, que ho podria sentir el Mestre.

...

Gaietà Renom, el tenor de la veu de vellut, ens diu ple de filosofia.

- Fumar durant els assaigs molesta els qui no fumen i satisfà els qui ho fan. És qüestió que es faci una notació o enquesta pública entre els cantaires, com fan els americans. Quant a mi, sento tant la necessitat de cantar, que tots els sacrificis em semblen pocs quan d'això es tracta.

- Això de la "necessitat" m'ha deixat convençut de debo. No li sembla que pot molestar a les noies que es fumi?

- La dona, en general, és l'ésser més difícil d'entendre; potser per això és tan interessant. Hom pot observar, però, que cada dia són més les que fumen.

- Bufo. Així resumint...

- On és la veritat? On és el terme mig? És tan fàcil i tan difícil, a la vegada, opinar sobre el que ignorem...

- Perdò, com es diu vostè?

- Gaietà, perquè?

- Ah! És que em pensava que es deia Aristòtil.

...

En Nin, que ja fa temps que va deixar d'ésser-ne, contesta la pregunta que li faig, de si fumar és bon o mal costum.

- Cantant és molt molest.

- Si vostè pogués dictar una llei sobre aquesta qüestió, quina dictaria?

- Després d'un bon cafè un bon cigar.

- Ep! Això és fugir d'estudi. Per últim, si vostè fumés també aprofitaria el moment de l'assaig?

- No me'n sabria pas estar.

- Més clar, l'aigua.

...

Com que les noies també tenen veu i vot, n'he escollides dues perquè hi posin el seu gra de sorra.

Una d'elles és la Srta. Pera, bufona, simpàtica i dolça com la fruita del seu nom.

- Com a una de les representants del sexe... dèbil, quin és el teu parer? Creus que a vosaltres us molesta el fum de la cigarreta?

- A les noies no ens molesta, sols molesta al coll, tenint en compte que estem en un local tancat i que hi ha cantaires que fumen "pólvora". I encara afegiré que en tots els locals públics hi ha saletes amb el clàssic "per a fumadors". No serà que no solament molesta sinó que perjudica?

- Ah ! No ho sé pas, jo sóc músic. Les "eves" modernes quins homes prefereixen, els fumadors o bé els abstemis del fum ?

- Els fumadors.

- Així estic perdut.

El Sr. Encuentra, que és del morro fort i que cada vegada que veu una cigarreta encesa dins la sala, queda tan encès com la mateixa cigarreta, contesta amb la satisfacció que dona poder fer-se sentir per tots.

- El fum dintre la sala és molest per a tots, tant pel cantaire com pel que escolta. Deixar de fumar durant set quarts d'hora escassos és un petit esforç que cal respectar. Veient la sala plena de fum sembla que en comptes de cantar estem fent la "manilla" o el "tuti". Inclús molts s'entretenen amb el fum fent senyals de Morse i altres coses.

- Home, això demostra que hi ha cantaires polifacètics. Quin remei li posaria ?

- Doncs almenys que hi posin cendrers, home !

- Quin sarcasme.

Una altra xamosa damisella, Montserrat Valls, novella i gentil respon a les meves preguntes de la següent manera.

- Veuràs, jo trobo que fumar és, pels homes, una distracció, com fer ganxet, per les noies, i per tant no trobo estrany que fumin durant l'assaig.

- Molt comprensible. I a les noies d'avui, us molesta el fum ?

- Avui dia el fum ha deixat d'ésser una molèstia per a la majoria de les noies.

- Si es fés una votació, per si s'havia de deixar de fumar o no, què diries ?

- El meu vot seria favorable als fumadors.

- Valls, no m'estranyaria que t'erigissin "Miss Tabacalera".

En Cartanyà deixa, també, sentir la seva veu.

- Què opines del fum ?

- El fum tranquil·litza els nervis.

- Si es prohibís de fumar, com reaccionaries ?

- Em donaria de baixa.

- Doncs vés amb compte amb les lleis, que això es complica.

Lluís Millet, tercer de la dinastia del gran fundador no podia faltar en aquesta enquesta com al més indicat representant de la joven-

tut de Jovenívola.

- ¿ Dues hores escasses formen un "lapsus" de temps molt llarg per a un fumador ?

- Depèn del fumador. Jo crec que generalment el suposat "lapsus" no és una cosa extremament insuportable per a un fumador de mitjana categoria. Naturalment hi ha casos.... i casos.

- I no creus que s' hauria de sacrificar un xic el plaer del fum pel del cant ?

- Quina frase més estoica ! Això està supeditat a moltes circumstàncies; jo no negaré que en algunes obres - no a totes - es faci difícil de cantar i de fumar a la vegada, però sobre aquest particular hi ha moltes i molt diverses opinions, totes més o menys comprensibles. És l'avantatge (o inconvenient) d'aquesta mena d'enquestes: hi ha opinions per a tots els gustos i després la cosa queda tal com estava abans.

- Malament. Doncs sota el punt de vista tècnic, què opines de l'assumpte ?

- Jo no sóc cap tècnic. Quant a la meua opinió és completament neutral.

- No obstant, fumes...

. . . . .

#### Article 20 del Reglament interior de la Secció Choral:

Mentre duri l'assaig, com és natural, els choristes no fumaran...

Sense comentaris...

G. A. SERRA

#### L'ELOQUÈNCIA D'UNS FETS

A l'amic Capdevila:

He dubtat llargament, abans de posar l'estilogràfica damunt les quartilles i decidir si havia de contestar o no el vostre article "L'eloquència d'un silenci", aparegut en el darrer número de "Jovenívola". A la fi m'he decantat pel costat afirmatiu. I m'ha decidit de fer-ho, més que, per tot el que dieu en el vostre article, pel fet, us ho dic sincerament, que em dol que en plena joventut com us trobeu vós, pugueu tenir una visió tan especial, tan desenfocada de les coses del Palau, que lluny de reflexar un sentit ponderatiu de la cosa jutjada, reveli només una amargor d'ànima tan fonament arrelada, que bé valdria la pena que féssiu un esforç per a alliberar-vos-en.

Perquè, no cal dir que estic en les millors condicions per a conèixer bé les falles i els defectes que pugui tenir en els seus diferents aspectes el Palau. Però ¿ voleu dir, amic Capdevila, que si en jutjar-lo ho haguéssiu fet amb un cert esperit joíós, sense lleugers optimismes, però tampoc sense pessimismes aguts, haurien pogut sortir de la vostra ploma uns comentaris tan accentuadament ennegrits com els del darrer paràgraf del vostre article i que, gosaríem dir, entenebreixen les pàgines del darrer número de "Jovenívola" ?

Perquè, de sempre i cenyint-nos més concretament a aquests darrers quinze anys, ¿és que al costat d'audicions que, diguem-ho sense eufemismes han passat sense pena ni glòria, no ha estat el Palau, el marc d'autèntiques manifestacions musicals de prou qualitat artística per a satisfer els esperits més exigents?

I, ¿és que no teniu esment que bona part dels solistes i agrupacions que passen per l'hemicicle del Palau, són els mateixos noms que nodreixen les Sales de Concerts dels centres musicals d'Europa, anunciats amb els més grans titulars? Potser trobeu a faltar alguns noms que exerceixen una gran força d'atracció als auditoris de tot el món. Però jo adossat en aquest excel·lent mirador de l'Administració del Palau, tinc ocasió de conèixer a fons les enormes dificultats que han existit per a satisfer aquest natural desig, no essent la menys important el fet indefugible que obstaculitza moltes coses i que el gran escriptor empordanès Josep Pla retragué en certa ocasió, en un seu article a "Destino", que poseïm "una moneda que no es de recibo" i tot amb tot, puc garantir que no han faltat en moltes ocasions persones amb prou empena, esperit de sacrifici i amor a les altes manifestacions musicals de casa nostra que han intentat d'investir-ho.

Per altra part, no trobeu que no resulta del tot elegant fer-se ressó en les simpàtiques pàgines d'aquesta revista de joventut, de certes enraonadisses caçades al vol, no sabem on, escaients perquè puguin matar el temps aquelles persones que han perdut, o pitjor encara, no han sentit mai el dolç d'aquest Palau de la Música Catalana, que si ens deixéssim portar per les deduccions que en traieu, l'hauríem de deixar tal com està o millor encara, enderrocar-lo per inútil i inservible, quan fins en Fernández Cid, el famós autor del llibre que porta l'ambiciós títol de "Panorama de la Música en España" (d'alguns aspectes del qual - dit sigui de pas - i d'altres coses relacionades amb aquest crític musical madrileny pensen parlar a no trigar gaire en altre lloc) manifesta una certa gelosia per la superioritat que segons diu ell, posseeix Barcelona sobre Madrid en aquest aspecte i ho declara amb aquesta exclamació: "Ah, quien lo hubiera en Madrid".

I al costat de tantes invectives, ¿No hauríeu pogut esmentar algunes de les seves grans qualitats, com per exemple, per no citar-ne d'altres, les seves excel·lents condicions acústiques, les quals han merescut la distinció d'haver estat recentment remarcades per un imprtant periòdic francès, catalogant el nostre Palau de la Música Catalana entre les cinc primeres Sales de Concerts d'Europa que reuneixen millors condicions acústiques?

I no us pesen gens ni mica, essent vós entusiasta cantairà de l'"Orfeó Català", els concerts que en aquests darrers anys ha donat la nostra Secció Choral, apart de molts i molts altres que podríem esmentar, per ells sols suficients per a saturar de contingut espiritual totes aquelles parets i tots aquells vitralls que vós us imagineu morts i sense ànima?

Dissortadament a la nostra terra abunden les persones que posseeixen l'esperit despert per a tota crítica negativa i per a copsar només i únicament els defectes i les falles, que sabem prou bé que com en tota obra humana existeixen en el Palau, però que solen esdevenir orbes per a percebre i valorar tot el que representa el gran actiu de la seva constant aportació al desvetllament musical de la nostra terra.

Esdevé el mateix que succeix amb aquells éssers desagraïts als benifets que els ha deparat Déu al llarg de la seva vida, i només els sentiu queixar-se continuament per les contrarietats, que com tota persona humana, un moment o altre haurà estat sotmesa, però no surten mai dels seus llavis uns mots de reconeixença per tots els llargs períodes que hauran pogut tenir el goig de gustar el plaer del viure; i és que, com deia amb molta justesa el poeta Josep Carner, en el pròleg d'un

llibre, "la felicitat sol agafar els homes fent cara d'enze".

Ens podríem estendre molt més polemitzant sobre el vostre article, però no cal abusar de l'hospitalitat de "Jovenívola", ni de la paciència dels possibles llegidors, si bé abans d'acabar, voldria recomenar-vos que si en alguna altra ocasió us sentiu afeixugat pel pes d'un malhumorament, - i tots ens hi hem trobat una vegada o altra - en lloc d'entrar decididament a la Sala del Palau silenciós i abocar aquest malhumor com una mena de sobreeixidor en un nou article semblant al que estem comentant, us pregaria que féssiu abans una aturada en el departament acol·lidor de la Biblioteca, i agaféssiu algun llibre d'un dels nostres homes que en la vida es destacaren per la seva generosa espiritualitat cristiana i el seu noble sentit de la vida, com el Mestre Millet i Joan Maragall, per no citar-ne d'altres, i estigueu segur que després d'haver passat ben reposadament els ulls per les pàgines de llurs obres, jutjareu les coses més ponderadament i sobretot amb un altre to.

Cordialment vostre

JAUME MARILL FORNS

### LA NOSTRA TRADICIÓ

L'Orfeó Català s'emporta la fama d'entitat eminentment aferrada a la tradició, i és per això que, algunes vegades, segons qui, s'esvera i s'esqueixa les vestidures, davant de les novetats que ara, ben sovint per cert, apareixen en els programes de les seves audicions.

Crec que la nostra tradició no és una cosa estàtica que obligui fatalment a la repetició d'allò que constituí els seus èxits inicials o els moments de grandeses passades, és cosa viva que neix de l'esperit, que en l'orfeó és segell inconfusible de la seva manera de fer.

Cadascuna de les seves audicions, en refereixo a les grans audicions, millor dit, a les audicions de les grans obres de la música, constitueixen un esdeveniment que, plagui o no, convenci o no, crea una atmosfera de cosa massissa. Hom discuteix, hom afirma o nega; aquest s'arbor a ple d'entusiasme, aquell demoliria totes les làpides commemoratives; no hi ha dubte que quelcom important esdevé. Deixant a part l'obra del geni que s'interpreta, queda allò discutible, no per això menys important: la manera com la canta el nostre Orfeó.

Un alemany, per exemple, no aprova la interpretació de "Les Estacions", de Haydn, què hi fa...!; és indiscutible que per a nosaltres constitueix una manera viva, exclusiva si vols, de mirar en el meravellós calidoscopi de la música que, en certs moments, evoca la inefable franquesa camperola de l'amic Fritz, i en altres l'arravatadora bellesa del cel blau d'un Déu generós i amantíssim.

Si existeix una tradició que orienti les interpretacions de J.S. Bach, que les defineixi, és cosa ben problemàtica. Bach passà sense pena ni glòria per la seva època; cent anys després, Mendelssohn descobrí la Passió segons Sant Mateu. No obstant això, s'ha posat de moda una manera de veure Bach, que hom nomena tradició bachiana, que també podria ésser la manera de veure el genial pare de la música dos segles abans del seu naixement...!

L'Orfeó dona el seu Bach, com dona el seu Beethoven, o el seu Mendelssohn; tal com el sent, tal com l'estima, tal com el vol estimat i sentit. Tal com ho ha fet sempre: prescindint de calcomanies. Mr.

G. Bret diu que aquest és el seu Bach. Un Bach càlid, no fred; si voleu mediterrani.

Aquesta sinceritat constitueix també la tradició de l'Orfeó Català. Això i la qualitat que no pot morir, perquè per a nosaltres és el tot; sense aquesta no podríem existir.

La música coral ha sofert al llarg d'aquesta primera meitat de segle una convulsió gegantina que ha trencat els motllos i s'ha llançat a la recerca de nous horitzons que li donen una innegable fisonomia i caràcter. Les dificultats tècniques s'han afinat i fereixen.

Caldrà posar-nos a aquest nivell i fer sentir tot el que aquesta nova música ens diu del Missatge Etern. Caldrà lluitar amb les noves dificultats i fer-les fàcils pels que ens escolten. Ja n'hem gustat i fet gustar; ja hem begut d'aquesta deu.

Pot ésser Poulenc o Strawinsky, o algú encara desconegut, el que caigui a les nostres mans. La seva obra, quan surti de nosaltres, serà ja estimada; el nostre enamorament farà que altres l'estimin també. Això sí, serà per aquesta mateixa causa, per ésser cosa nostra, i ens hauran de respectar aquesta manera d'estimar, que, esteu-ne segurs, serà ben diferent de com ho faria un Cor alemany o un altre de l'Àfrica Central.

El nostre missatge tindrà el segell de sempre: el nostre segell.

Així s'han produït les grans efemèrides de l'Orfeó Català, i així s'aniran produint.

Aquesta és la nostra manera d'ésser tradicionals.

J.J. Llongueres

#### UNA COMMEMORACIÓ DE SANT JORDI A MADRID

Novament el mes d'abril, amb els seus efluvis primaverals, ens ofereix les lluminoses festes dels excelsos Patrons de Catalunya, la Moreneta Verge de Montserrat i l'heroic Cavaller Sant Jordi. I elles perfumen tota la terra catalana amb sentors de llegenda i de poesia, de fervors patris i de roses - de roses d'un vermell pujat -, com digué el gran poeta Maragall.

Els noms gloriosos de la Verge Bruna i de Sant Jordi, estan enllaçats escàliment amb el de l'"Orfeó Català", com garlanda d'amor i d'alta espiritualitat.

A l'ombra augusta de la Madona de Montserrat fou beneïda la Senyera de l'Orfeó, i la nostra Institució li ha retut el testimoniatge d'agraïment en dates assenyalades com el 25è. i el 60è. aniversaris de la seva fundació, i en reprendre les activitats, l'any 1946. Als peus del Tron de la Regina crema permanentment la flama de la llàntia votiva ofrenada per l'Orfeó, com a penyora de fe i d'esperança.

Quant a l'inclit Patró, la seva gentil figura de Cavaller presideix i protegeix el Palau de la Música Catalana, estatge de l'"Orfeó Català", des de l'angle de la façana on és admirat el grup escultòric de Miquel Blay, donatiu del Marquès de Castellbell. Sant Jordi té l'espasa en posició de repòs sota el braç dret i amb la mà esquerra sosté la sacrosanta Bandera, acompanyat d'altres figures al·legòriques. A la part inferior del grup es veu l'escut del Sent amb la Creu.

Nosaltres havem arregut adiant de commemorar enguany la seva festivitat, ressenyant la memorable jornada que, justament el mateix dia del Sant, visquérem els components de l'"Orfeó Català", a Madrid, ara fa sis anys; diada que també recordaran prou bé molts dels nostres llegidors.

L'"Orfeó Català" arribà a Madrid el dia 18 d'Abril del 1950. Talment com missatgers de supremes ideals, els Mestres, Junta Directiva, cantaires i agregats, formaven un conjunt de més de 340 expedicionaris. La nostra Secció Choral, sota la batuta del seu Director Mestre Lluís Ma. Millet, havia donat els dos concerts al "Palacio de la Música", que constituïren dos esclatants èxits esbombats per la premsa madrilenya i per nombroses Ràdios; s'havia realitzat l'estupenda excursió a l'Escorial, i la nostra gent havia visitat els llocs i els monuments més importants de la capital, àdhuc desplaçant-se alguns fins a Toledo, Aranjuez, Segòvia, etcètera. L'"Orfeó Català" havia desvetllat en l'autèntic poble madrileny uns sentiments de simpatia i d'admiració, i, per damunt de tot, havien triomfat sobiranament les nostres cançons i l'art sincer i depurat del nostre Orfeó.

Així es presentà el dia 23 d'abril, festa de Sant Jordi, en un diumenge clar i radiant, que havia d'ésser la jornada més intensa i de més volada d'aquella magnífica excursió artística de la nostra Entitat. I el vol començà dejorn.

A les 8 del matí els orfeonistes es reuniren al carrer de Sevilla i en autobusos disposats expressament, les enfilaren pel carrer d'Alcalà, Plaça de La Cibeles i Passeigs de Recoletos i de La Castellana, fins a la nova Eixample de la ciutat, on està situada l'Església de l'Esperit Sant, un temple modern i sumptuós, digne marc per a la festivitat que anava a celebrar-se, organitzada pels catalans amics, residents a Madrid.

El temple fou ocupat totalment. Al peu del presbiteri es col·locaren les tres Seccions de l'"Orfeó Català" amb el seu Director. A un costat de l'altar major ressaltaven vistents pomells de roses vermelles, el color que simbolitza l'amor i sacrifici dels Màrtirs, que Màrtir Jovenell fou el Sant que es commemorava. Seguidament començà la Missa resada que digué el Dr. Albert Bonet, Pvre., un dels fundadors i Consiliari General de la que va ésser "Federació de Joves Cristians de Catalunya".

El recolliment de tots els allí aplegats era emocionant, i en mig d'aquella fervorosa intimitat s'elevà espai amunt la inefable "Pregària a la Verge del Remei", que les nostres cantaires feren sentir amb edificant unció i dolcesa, més sublim i més penetrant en aquells imponderables moments.

Al final de la Missa, el Dr. Bonet beneí solemnement les roses i foren gentilmente distribuïdes entre les orfeonistes.

Com a digne coronament, les tres Seccions de l'Orfeó entonaren la "Salve Maria", del Mestre Lluís Millet, que ressonà majestuosament i impressionant sota les voltes del sumptuós temple. I amb la corprenedora súplica "Feu-nos ací i en el Cel triomfants", acabà la commemoració de la diada de Sant Jordi, que l'"Orfeó Català" tingué l'excel·lent avinentesa de celebrar col·lectivament a Madrid.

En sortir de l'Església, el sol d'aquell bell diumenge d'abril brillava amb més claredat i tots els cors dels que assistiren a la festa bategaven en un mateix ritme.

Però, la jornada no era pas acabada.

A un quart de dotze, l'Orfeó Català donà el tercer i darrer con-

cert a Madrid, aquest amb caràcter popular i tingué efecte al "Monumental Cinema", davant d'uns 3.000 espectadors. Com els anteriors fou retransmès per les Emissores de la "Sociedad Española de Radiodifusión", així com per les Ràdios "Mediterráneo", "Internacional de Tànger" i "Barcelona".

En primer lloc, destacaren dues notes simpàtiques: la presència a la sala d'una cinquantena de mariners, de l'Empordà alguns, i no catalans, els altres, i l'encert que tingueren les nostres cantaires de lluir les roses de Sant Jordi que, en destacar el color vermell damunt dels vestits blancs, semblaven brases de foc roent... com l'escut un temps invicte dels nostres Reis i Comtes.

I el concert esdevingué quelcom apoteòsic i únic.

Ja en aparèixer els cantaires i el Mestre Lluís M<sup>a</sup>. Millet el públic demostrà, amb els seus aplaudiments, com estava d'abrandat.

Després, ovacions inacabables al final de cada cançó; aclamacions i crits entusiastes de "Bravo!", "Muy bien!"; nombroses repeticions; tots els oients seguint com suggestionats la batuta del Mestre i les veus dels cantaires; els Sots-directors Tomàs i Llangueres obligats a dirigir el "bis" de les seves obres; els solistes, Srtes. Salvadó i Barbany i en López i en Torra llargament aplaudits; les noies aixecant-se dèmpus diverses vegades, a invitació del Mestre, per a compartir les ovacions del públic, que es posava també a peu dret; els mariners fent voleiar llurs gorres blanques, com alats coloms... I al final de la primera part, cantant fora de programa, per apaivagar els aplaudiments, "Serrana", del Mestre Pujol.

Moltes foren les obres interpretades que feien desbordar l'entusiasme d'aquell públic extraordinari i guanyat del tot.

El nostre programa s'omplí de notes preses en aquells instants: "La dama d'Aragó" insistentment aplaudida; "La Relíquia", a punt d'ésser repetida, si el seu autor ho hagués concedit; "Remordiment", de Morera, llarga ovació... Així anava fent palesa aquell auditori la seva profunda sensibilitat musical. I l'entusiasme prengué caires d'apoteosi especialment després de "La mort de l'escolà" i, sobretot, al final del "Credo" del Papa Marcel.

Aquí les aclamacions es feren eixordadores i el Mestre volgué correspondre-les fent cantar, també fora de programa, la "Fuga" del Motet de Bach, "Canteu al Senyor un càntic nou", que no cal dir que provocà així mateix un altre esclat de fervor i aplaudiments. I entre la cridòria del públic es sentien veus demanant el "Virolai", "L'Emigrant", "L'Empordà", la "Marinada" i no sabem quantes cançons més, car cadascú demanava la seva...

I les Ràdios escampaven aquell grandióс èxit de l'"Orfeó Català" per tots els àmbits, amb els comentaris dels locutors: "El público, pues to en pie, aplaude frenéticamente"; "El Maestro sale otra vez a saludar"; "Los espectadores se acercan a los cantores y les abrazan", i altres per l'estil, que eren escoltats amb viva emoció a la nostra Barcelona i en no pocs pobles de Catalunya. En alguns llocs, el públic que escoltava al voltant d'altaveus, aplaudia juntament amb el madrileny.

Fou, doncs, aquell concert una de les fites més brillants en l'història de l'"Orfeó Català" i una consagració per ell i pel seu Mestre Director, compartida per tots els cantaires.

A quarts de dues del migdia d'aquell diumenge, diada de Sant Jordi,

els orfeonistes sortien del "Monumental Cinema" entre una filera dels concurrents al concert, que els estrenyien les mans, els donaven afectuosos copets a l'espatlla i els felicitaven: "Vuelvan pronto" - deien. "Ustedes estudiando y cantando y nosotros pasando el tiempo en el Bar" exclamà un, espontaniament.

-----

La missió de l'"Orfeoó Català" a Madrid, era finida, i esplèndida-ment.

A les 4 de la tarda, el mateix tren especial que cinc dies abans havia conduït els expedicionaris des de Barcelona, sortia de l'estació d'Atocha, ara cap a València. A acomiadar-los, acudiren nombroses personalitats i amics. També els fidels marins ! En arrencar el tren, esclataren nodrits aplaudiments.

Tots els components de l'Orfeoó estaven encara agraçosament sota les impressions rebudes aquell matí, sobretot en el concert del "Monumental".

El viatge fou llarg. El comboi travessava amples planures de Castella la Nova i La Manxa; alguns pobles i els molins escampats ací i allà, evocaven el protagonista del famós llibre de Cervantes. Hores després s'endinsava per les terres de l'antic Regne de València i sorgia en el record la gegantina figura del Rei Jaume el Conqueridor.

A dos quarts de dues de la nit, després de 9 hores de camí, arribava el tren a la Ciutat del Túria. També molts amics esperaven a l'estació l'"Orfeoó Català" i li donaren la benvinguda. Entre ells hi havia el patriarca de la música valenciana, el Mestre Eduard L. Chavarri, antic col.laborador, a més, de la "Revista Musical Catalana".

Els orfeonistes es mereixien un descans, que tenien ben guanyat després de la vibrant jornada que havien viscut amb totes les seves emocions i la seva transcendència. I així es traslladaren als respectius allotjaments.

Els missatgers de supremes ideals havien acomplert la seva missió, de moment, i la continuarien l'endemà, amb el Concert de Gala que donarien a València.

Però, havia arribat al seu feliç terme la jornada començada a les 8 del matí, al carrer de Sevilla de Madrid, justament la mateixa diada de Sant Jordi, el diumenge 23 d'abril del 1950.

M. FIGUILLER

-----

#### ESTRAMPS A NOSTRA DONA DE MONTSERRAT.

27 d'abril. Full de calendari que serveix tot l'any

- "Rosa d'abril", poncella intacta i esclatada ensems tot l'any.
- Rosa amb perfum de boix i farigola.
- Morenor del Sol que escalfa.
- Maragda de l'Empiri, estotjada al cor de Catalunya.
- Relicari del Verb amb exposició solemne.

- Soli de la Saviesa i Paraula increada de l'Eternal.
- Mare i filla de l'Espòs.
- Llum inestingible amb guspireig de ciris i olor d'oli de llànties.
- Llàntia i flama vivent de l'esperit d'un poble.
- Ex-vot eternal de Déu a Catalunya.
- Senyora del Principat i mestressa de la casa pairal.
- Estrella diürna, i Sol de la nit.
- Degotall de l'Aigua viva.
- Fontana i deu, rierol i aqüeducte de l'Aigua medicinal infalible.
- Núvia amb diadema de dotze estrelles.
- Talla romànica impassible a les evolucions de la moda.
- Arbre de brancatge esponerós on refilen ocells i escolans.
- Senyora d'un castell de roques.
- Flor muntanyenca, que vénen a olorar ciutats i pobles.
- Bella Pastora dels ramats que freturen la pau de la Muntanya.
- Llibre d'història del nostre Poble.
- Perfum mirífic de la muntanya de l'encens.
- Litúrgia vivent de la vida nostra.
- Estel lluminós que esbandeix les boires.
- Metgia dels nostres maldecaps.
- Estampa mental al cor de cada català.
- Somni plàstic dels nostres afanys.
- Obsessió turísticament pietosa d'innombrables nuvis.
- Reclinatori engalanat de la primera comunió dels nostres infants.
- Olivera fructífera que porta la pau a les nostres llars.
- Cep que produeix el vi exquisit de l'alegria espiritual.
- Exòtica flor d'un jardí penjat entre cel i terra.
- Galta perfumada amb petons d'escolans.
- Partitura de música celestial.

ANTONI SABAT

A la ciutat del Túria celebràrem els concerts en una sala que es construï dins el recinte de l'Exposició Regional Valenciana, on hi havia també altres pavellons i el consegüent parc d'atraccions, que estava situat tocant a la sala. Entre les atraccions hi havia un tobogan, que ens tenia als nois, el cor robat més que cap altra cosa, i aprofitàvem tots els moments per anar-hi i deixar-nos anar lliscant pel pendent, asseguts damunt l'estora que protegia els nostres pantalons del fregadís amb la fusta, per tal d'experimentar aquella mena de sensació d'esgarripança que dóna la davallada vertiginosa en aquests llocs. Com dic, aprofitàvem tots els moments per anar al tobogan, àdhuc els intermedis dels concerts. Em penso que era al segon concert, que els nois havíem de cantar unes cançons a la segona part. Així que s'acabà la primera, fugírem com esperitats de l'escenari i, cap al tobogan s'ha dit! No teníem noció del temps, engrescats com estàvem. Mentre ens divertíem en la nostra predilecta atracció, sonaren els timbres avisant que anava a començar la segona part; però nosaltres no ens n'assabentàrem. Ja el públic havia entrat a la sala i els cantaires de l'Orfeó anaven a ocupar els seus llocs, quan algú s'adonà que no hi érem i havíem de començar. -- ¿ On s'haurà ficat aquesta quitxalla ? Nosaltres vinga pujar i baixar per aquell pendent engrescador, quan tot d'una veiem el Mestre Pujol que ve corrents cap a nosaltres amb una cara que pressagiava tempestat, i amb les mans a punt de repicar fort les nostres esquenes en la seva part inferior; i, aleshores, no en vulguem d'esgarripances. Tots varem baixar del tobogan com varem poder i el Mestre Pujol anava cridant: -- "Que us heu tornat ximplers ? Que no sabeu que heu de cantar ? Alça, cap a l'escenari ! ja veureu quin estofat us donaré jo !" I acompanyava l'acció a la paraula, i alguns varem tastar d'aquell estofat suculent que el Mestre ens havia anunciat. ¿ Qui havia d'ésser, sinó ell, el qui s'adonà de la nostra absència i ens vingué a buscar ? Arribàrem a l'escenari panteixant i varem haver d'endarrerir una estona la nostra actuació per tal de deixar-nos refer del cansament ocasionat per la corredissa. El públic esperava pacient i quan sortírem a l'escenari, ens rebé amb simpatia. Simpatia que inspiren sempre els infants per entremeliats que siguin. Cantàrem, ho férem bé i el públic quedà content i nosaltres també, encara que alguns es ressentien de la indigestió que els produí l'estofat del Mestre Pujol.

Posseïa el Mestre una bonica veu de tenor. Quan va ingressar al cor cantava a la corda dels segons tenors i crec haver sentit a dir que molt aviat va fer algun soló. Quan va passar de cantaire a Mestre, seguia cooperant, i, quant convenia, la seva veu sonava sola per damunt de tot el cor. Jo encara vaig aconseguir veure'l i sentir-lo cantar la part de tenor del quartet solista del "Divendres Sant", del Mestre Nicolau. L'esmentat quartet el formaven la Sra. Marie Follard, soprano (era la muller del cantaire baríton Joan Saló i germana de la professora de solfeig i cantaire, Carme) la Sra. Emerenciana Wehrle contralt (¿ qui no recordarà la boníssima i abnegada Sra. Wehrle, mestressa de la secció de senyoretetes i excel·lent professora de cant ? ), el Mestre Francesc Pujol, tenor i l'Abel Bonet i després Miquel Valls, baixos. Era un magnífic quartet, sense, però, voler desmerèixer els qui després els han succeït. Quan el Mestre Pujol cantava, es posava la mà darrera l'orella. Crec que ho feia per tal de sentir-se millor ell mateix, ja que la mà li feia de ressonador. Veient-ho fer a ell, també jo vaig adquirir aquest costum, i trobava que m'anava bé i em sentia millor.

I ara que parlem dels solos que cantava el Mestre Pujol, esmentem també els que feia dels responsoris de Victòria i Palestrina als dies de Setmana Santa a Sant Felip Neri i a la Mercè. Recordo que a més d'ell

feien aquests solos en Bosch, en Parés, en Sala (oncle de la que després fou esposa del Mestre Pujol i en Vall - que li deien en "Tralla" - de tenors, i dels baixos en Miquel Valls, l'Innocenci Navarro de baríton i algun altre que m'ha fugit de la memòria. Els nois solistes eren en Xifré, - i en sembla que en Bataller i en Tarrida, també - soprans, en Cunellas i en López, contralts. Algun any també havia fet jo de solista. Aquelles Setmanes Santes eren pesadíssimes. Pel que es refereix als nois, el Mestre Pujol ens feia assajar cada dia des d'un o dos mesos abans migdia i tarda i àdhuc els dies de la Setmana Santa, una vegada acabats els Oficis del matí del Diumenge de Rams i del Dijous Sant, veníem també a assajar. Els homes de la Capella, també tenien la seva tanda d'assaigs, que es combinaven amb els de l'Orfeó.

Ja dues o tres setmanes abans, començaven a les nits amb el Mestre Millet; a mig assaig venia el mestre Comella amb el seu puret a la boca; es treia la llista de la butxaca, la doblegava en sentit vertical, la posava damunt la seva cartereta i anava posant assistències. Això era molt important a l'hora de passar comptes, car els que havien assistit cobraven dos ralets per assaig. Com deia, aquelles Setmanes Santes eren pesades de debò: cantàvem, al diumenge de Rams, l'ofici i el Passió, amb la Capella dividida. La meitat anàvem a l'Església de la Mercè on dirigia el Mestre Millet, i l'altra meitat anàvem a l'Església de Sant Felip, on dirigia el Mestre Pujol.

El Dijous Sant al matí es enviaven: els que havien anat a la Mercè anaven a Sant Felip i a l'inversa. La tarda del Dijous Sant era també feixuga.

A primera hora, anàvem a l'Orfeó, i tornàvem a assajar per si no havíem fet prou. Després els homes prenen cafè i als nois ens donaven allò que en deien una "espera", que consistia en tres melindros i una copeta de vi ranci per tal d'agafar forces, ja que la feina d'aquella tarda era feixuga. Hi havia qui sucava els melindros amb el vi, i qui se'ls guardava per menjar-se'ls més tard i es bevia el vi tot sol. Tot això s'havia de fer a corre-cuita, perquè el rellotge corria i a l'Església calia anar-hi a peu, car en aquell temps no hi havia altre mitjà de locomoció i, encara que n'hi hagués hagut, no l'hauríem pogut utilitzar, perquè durant aquells dies Sants no hi havia trànsit rodat.

Acabada l'"espera" i el cafè, anàvem a l'Església de la Mercè, on cantàvem els tres responsoris de Palestrina, corresponents al primer nocturn de l'Ofici de tenebres. D'allí, corrents cap a Sant Felip, on cantàvem nous responsoris de Palestrina i Victòria i el Miserere d'Allegri. De Sant Felip, corrents altra vegada, cap a la Mercè on cantàvem, durant l'Hora Santa, tres responsoris de Victòria i per si això era poc, encara algun any veníem a assajar, a la nit, el Passió i els impropis del Divendres Sant.

El Mestre Pujol era qui tenia cura de donar pressa a la gent en anar d'un lloc a l'altre, i caminant davant i darrera empenyia grans i xies per tal d'arribar a l'hora als llocs. Alguns dels nois portàvem unes maces grosses i aprofitàvem la cursa que feiem per picar fort a les portes de fusta i de ferro de les botigues dels carrers per on passàvem. Aquestes maces ja havien servit a l'Església de Sant Felip per a fer soroll després del cant del "Christus factus est". Recordo que el Mestre Millet, que era un gran infant, somreia quan ens veia picar fort amb la maca damunt la tarima on ell s'havia posat per dirigir, mentre el Mestre Pujol donava pressa a tothom tot ficant els papers dintre la cartera. Tothom corria i el pobre Pere, carregat amb la cartera dels papers, no ens podia atrapar i suava d'angúnia. No acabava pas aquí el tragi d'aquelles memorables Setmanes Santes. El Divendres Sant, al matí, la capella tornava a repartir-se entre Sant Felip i la Mercè, i com que en aquesta darrera església acabaven més aviat, ve-

nien els homes amb el Mestre Pujol a acabar l'ofici a Sant Felip i a reforçar els que hi eren. A la tarda anàvem, a les dues, a cantar durant el Sermó de les Set Paraules, que es predicava al Col·legi de Sant Ignasi dels PP. Jesuïtes de Sarrià i en acabar, encara havien d'anar a l'Església de la Mercè a fer la funció que en deien de la Soletat de la Mare de Déu, on cantàvem, entre altres coses, el "Stabat Mater" de Tebaldini. Quin tragi, Déu meu ! Quan hi penso m'esborrono de pensar com ho aguantàvem. Però la resistència humana té un límit i succeïa alguna vegada que després de tant assajar i cantar, les veus (em refereixo a les dels nois) quedaven ronques i el dia de cantar no podien dir fava i ens abaixàvem. Més d'una vegada hi va haver perill d'una catàstrofe, amb alguna equivocació de les grosses que no sols els nois, sinó que adhuc els homes feien, però el Mestre Pujol acudia tot seguit a ajudar els qui s'ofegaven i el perill passava. Tot amb tot, la mainada enjogassada no s'adonava del cansament i mentre els bons Pares felipons cantaven psalms, baixàvem al pati a jugar, i és clar, a l'hora de cantar arribàvem suats i vermells de tant córrer i no podíem bufar. El Mestre Pujol baixava a buscar-nos i alguna vegada no n'hi fèiem cas i arribàvem al chor a punt just de començar quan ja el Mestre Millet donava el to.

JOAN TOMÀS

(seguirà)

#### ELS NOSTRES CONCERTS

=====

El passat Diumenge de Rams, dia 25 de març, el nostre Orfeó celebrà el seu habitual Concert de Quaresma. El d'enguany oferia la novetat de l'estrena de sis importants obres de l'art coral. Eren aquestes, "El mariner", cançó popular catalana, harmonitzada meravellosament pel Mestre Sancho Marraco; "Bon matí me llevi", popular del Rosselló, de J. Canteloube; dues cançons populars americanes, "Trist destí" i "Au Moïses vés tot sol", del compositor Gail Kubik; "Bon Jesús Eucaristia", del nostre Fundador Lluís Millet, obra que forma part de la Segona Sèrie de "Cants Espirituals per a ús del poble"; i "Pomposia", poema coral a vuit veus, de Mon senyor Licini Refice, autor de les obres teatrals "Santa Cecília" i "Margarita da Cortona".

Completaven el programa obres de Tomàs, Mas i Serracant, Canteloube, P. Donostia, Ll. Millet, W. A. Mozart i J. S. Bach. D'aquest darrer, es cantà el Motet a vuit veus, a dos chors, "No et deixo Jesús". L'Orfeó no havia interpretat aquesta obra des de l'any 1920.

No cal dir com tot el programa fou molt del gust del públic, que obligà a repetir diverses de les composicions esmentades.

Aquesta audició fou la CMXVI de la nostra Entitat.

X.

#### LLETRES DELS NOSTRES BISBES

=====

Ens plau de reproduir les lletres dirigides a l'Orfeó Català, pels Rvdms. Srs. Bisbe de Vich i Bisbe Auxiliar de Barcelona, agraïnt la felicitació que els va trametre la nostra Junta Directiva.

Vich, 21 de gener del 1956

M.I. Sr. President de la Junta Directiva de l'"Orfeó Català".

BARCELONA

Molt distingit i apreciat senyor: he rebut l'ofici en el qual s'esmenta l'acord pres per la Directiva, el dia 3 d'aquest mes, en el qual hi consta la satisfacció pel meu nomenament de Bisbe de Vich.

No cal dir com agraeixo l'amable finesa d'aquesta entitat, espiritualment i artística tan pretigiosa i com a la vegada confio i demano que els bons desigs es tradueixin en alguna pregària per tal que el Diví Pastor es compadeixi de mi i em vigili a fi que no esguerri els meus camins i els dels altres.

De la meua banda demano a Déu que l'Orfeó segueixi el seu important destí, tot contribuint a la major espiritualització del poble, per mitjà de l'art diví, amb la mesura i prestància amb què ens té acostumats.

Tot beneint afectuosament Junta, cantaires i col.laboradors, es complau en reiterar-se s. s. in Xto.

RAMON, Bisbe p. de Vich.

Barcelona, 5 de març del 1956

Sr. Secretari de l'"Orfeó Català"

C I U T A T

Molt apreciat Sr. : L'ofici que Vostè va tenir la gentilesa de transmetre'm, amb data del 10 de gener prop-passat, va omplir-me de satisfacció. És clar que és una felicitació més, entre les moltes que els meus conciutadans de Barcelona m'han tramès, amb motiu de la meua consagració episcopal. Però, de totes maneres, en aquest cas el meu goig havia d'ésser més intens. En primer lloc, per tractar-se d'una entitat de la categoria de l'"Orfeó Català", que tanta història té -- brillant i ben guanyada -- en la nostra ciutat de Barcelona. I d'altra banda, per l'afecte personal que sempre he sentit per l'Orfeó, com a barceloní i com amant de la música.

Li prego que vulgui transmetre tot el meu agraïment per la felicitació enviada i també la manifestació dels meus sentiments més afectuosos i del màxim interès per l'entitat coral, que és de debò el patriarca de les entitats corals de Catalunya. Cordialment els beneeix

NARCÍS, Bisbe Auxiliar de Barcelona

SECCIÓ FILOLÒGICA

Converses i barbarismes

-Vora nit tingui!

-Tu també dius "vora nit", Griselda? Quin significat té aquest "vora"?

-Ah! És la salutació tal com la diu tothom.

-Doncs val més que diguis Bona nit!

-----

-En la lliçó del mes passat em va prometre que explicaria la substitució dels castellanismes "nada menos", "desde luego" i "sin embargo". I em sembla que ara escorre el "bulto".

-Per Déu, filla neva! Sí que vénis carregada! Per càstig, et deixo aquest embalum sobre teu i no te'l vull esmenar.

-No ho diré més, però expliqui'm el que em va prometre.

-De seguida. Vés prenent nota.

-----

En primer lloc, el NADA MENOS i el SIN EMBARGO no s'han de traduir mai per "no res menys", com fan alguns despistats.

"No res menys" significa també, a més, a més a més, encara més, així mateix.

Exemple: "I aixó amb tota veritat provaré amb dites de la Santa Escriptura i "no res menys" (o sigui, també, a més) amb els quatre Evangelistes, que no poden mentir".

Per a no equivocar-se, doncs, és millor no emprar mai el "no res menys".

El NADA MENOS pot ésser traduït per "no menys" i en alguns casos per no altre o no altra cosa.

Exemples: La frase "El objeto del viaje de la Comisión a X., era "nada menos" que destituir al Embajador", pot ésser traduïda així: "L'objecte del viatge de la Comissió a X., era no altre (o era no menys) que destituir l'Ambaixador".

Un altre exemple: "Va salvar-lo del foc no menys que la seva sogra".

-Caram! Que en devia ser, de bona, aquesta sogra!

-No et distreguis, Criselda, i segueix la lliçó. Les sogres en són totes, de bones.... per sogres. Passem endavant.

El DES DE LUEGO es pot substituir de moltes maneres.

Aquestes poden ésser és clar, no cal dir-ho, naturalment, evidentment i altres del mateix sentit.

Exemples: "Vindràs a Sant Mus?" - "És clar que hi vindré".

o - "Ja ho crec que hi vindré".

"Podem comptar-vos entre els socis?" - "Naturalment".

"La qüestió la veieu clara?" - "Evidentment".

La traducció de la frase: "Este año "desde luego" no iremos a París", pot ésser: "Aquest any veritablement (o per descomptat) que no anirem a París".

I enfoquem ara el SIN EMBARGO.

Aquesta expressió és una conjunció adversativa i en català tenim per a substituir-la: però, amb tot, tot amb tot, tanmateix, nogensmenys (o no gens menys, que no té res a veure amb el "no res menys", que ja hem quedat que no utilitzarem mai).

Exemples: "Ells no hi volen anar de cap manera; amb tot, si tu els ho demanes bé, hi aniran".

"És un llibre molt dolent; tot amb tot, sempre hi pot haver alguna cosa interessant".

"És un bon noi, però estudia poc".

"La solució era difícil, i tanmateix l'havem trobada".

"Deia que no li agradava el matrimoni, i tanmateix s'ha casat".

A cadascun dels exemples poden emprar-se indistintament les locucions que hem dit: però, amb tot, tot amb tot i tanmateix.

La substitució, doncs, del SIN EMBARGO, no ofereix cap dificultat.

La cèlebre frase: "Era de noche y sin embargo, llovía", pot traduir-se: "Era de nit i tanmateix (o amb tot, tot amb tot), plovia".

-Tindré en compte aquestes explicacions.

-Tot amb tot, pensa que l'idioma català te infinites maneres d'expressar-se i no cal utilitzar sempre les mateixes paraules, car això seria un encarcament. Llegeix bons textos, si és possible dels nostres clàssics, i trobaràs models excel·lents.

## ESPURNES ATÒMIQUES

UN EXIT... QUE VA SER UN EXIT.

-No us inspira cap "espurna" encesa, el concert de l'Orfeó del dia 25 de Març?

-Home!... La veritat és que va ser molt seriós i el públic va aplaudir força totes les cançons, precisament al final de cada una d'elles.... "La cabra" va fer dos salts.... "Jo tinc un home que és menut" calgué dir-ho dues vegades perquè el públic s'ho cregués.... "El mariner" desplegà dos cops les velles, amb satisfacció del mestre Sancho Marra-co.... "Bon Matí me llevi" es va estrenar i reestrenar.... El "Moisés" i en López passaren dues vegades el riu.... i encara "L'Ave Verum", de Mozart....

-No continueu. Aquesta "espurna" no crema. Voleu dir que les obres esmentades foren les repetides....

-En efecte; us haveu cremat!

### CRÍTICA CRITICABLES

-Un crític en la seva crítica d'aquell concert, referint-se als "Cants Espirituals" de l'insigne Mestre Lluís Millet, diu: "subrayemos el estreno de un nuevo canto espiritual del MAESTRO LUIS Ma. MILLET, titulado "Bon Jesús Eucaristia", como sus otros dos interpretados ... Fue entusiastamente aplaudido, y su autor renunció modestamente a repetirlo."

-Això seria molt bonic, si fos veritat. Però hem de dir a aquell senyor, que no val a badar i que "Cal donar al Cèsar allò qu'és del Cèsar!".

### UNA ALTRA "DISTRACCIÓ".

-Un altre crític del mateix concert, aquesta radiofònica, confon el Motet de Bach que va cantar l'Orfeó amb una CANTATA...

-En realitat és una "cantada" ... de la crítica!

### "PROHIBIDO FUMAR EN EL INTERIOR"

-Haveu vist la campanya contra els nostres cantaires que fumen durant els assaigs?

-La trobem molt oportuna, perquè això que s'ompli la sala de fum, com si fos la barriada del Poble Nou, és molt "empipador".

-Es clar: sobretot de fum de les "pipes"!

### LÒGICA PREFERÈNCIA.

-Quina cançó t'agrada més a tu? -pregunta un fumador a un altre del mateix gremi.

-A mi... El "fum, fum, fum"!

### SOLUCIÓ HERÒICA.

-I si, malgrat la campanya contra els fumadors, aquests continuen tan "campantes", com ho solucionaries això?

-Demanant a totes les noies que també fumin... i estaríem tants a tants.

-No f...umis!

### OMISSIÓ INVOLUNTÀRIA?

-L'altre dia, en acabar l'assaig, el Mestre va anunciar el cartipàs que té preparat fins l'any 1958, inclusivament; i va nomenar molts concerts i unes sortides a Sant Feliu de Guíxols i a Montserrat.

-Sí, i vaig notar que es deixava una excursió del nostre Orfeó.

-Quina voleu dir?

-La d'Alemanya o Amèrica.

-Aquesta excursió la deurem fer l'any 60...!

-----  
ENHORABONA!

-Sabem que el dia de Sant Josep va ser demanada oficialment la mà d'una senyoreta que canta al nostre Orfeó.

-La felicitem.....i celebrem que no li vagin demanar la veu.

M.P.

=====

NOTICIARI

=====

El dia 6 d'aquest mes complí el seu 60è aniversari el nostre Mestre Joan Tomàs. El felicitem cordialment en aquesta efemèride i li desitgem que molts anys el puguem veure entre nosaltres.

.....

Hem sentit ben nostra l'aflicció dels amics cantaires Núria Solà pel traspàs del seu pare Pere Solà i Sans, i de Josep M<sup>a</sup> Torrentbò pel traspàs de la seva mare Maria Grant i Querol. Els acompanyem amb tot el nostre afecte en aquestes hores de tristor, pregant amb ells per l'etern repòs dels seus estimats.

.....

"Jovenívola" està a prop de celebrar el seu primer aniversari. S'escaurà, si a Déu plau, al mes de juny, i la Redacció està estudiant de celebrar-ho com es mereix. Avui podem avançar que el número corresponent a l'aniversari tindrà caràcter d'extraordinari i que tenim promeses valuoses col.laboracions. Hi ha també en projecte de celebrar un sopar de germanor aquí al nostre estatge, i veuríem amb molt de grat la presència de col.laboradors i llegidors de la nostra Revista.

-----

El divendres dia 20 d'abril, tindrà efecte en el Palau de la Música un recital organitzat per l'"Orfeó Català", a càrrec de Rosa Sabater, amb el nou piano, adquirit darrerament amb destí a la Sala de Concerts.

.....

La premura del temps, ens impedeix de publicar la ressenya de la II Sessió de "Jovenívola", que es celebrà el passat diumenge, dia 8 d'abril. Prometem fer-ho el pròxim número. Únicament direm que fou un èxit rotund i tothom sortí complagúsissim.

000000 ooo 000000

